

Arnhem, 2 juli 2023

Lieve Gustav,

De uiterwaarden staan vol spookwilgen van de spinselmot,
in de achtertuin groeien gele frambozen en besgrote groene tomaten
en Liberace, de blikken flamingo van de voortuin,
toont steeds meer roest, steeds minder roze.

Het was de warmste juni ooit gemeten
en ik ben al een maand in tranen door de pollenpiek,
tenminste; ik geef de hooikoorts de schuld,
maar wie weet welk verdriet zich achter mijn allergieën verbergt.

Ik lees dat het laatste schilderij van Gustav Klimt,
onvoltooid toen hij ten onder ging aan de Spaanse griep,
deze week is geveild voor ruim negenennegentig miljoen euro.

Ik ontving deze week ook een overzicht van mijn leenrechtgelden,
de vergoeding die een auteur ontvangt wanneer bibliotheken zijn werk uitlenen,
en dat was, na aftrek van de administratiekosten
en de btw over de administratiekosten,
in totaal: twee euro en vierenvijftig cent.

Een verschil van ongeveer, nou ja, negenennegentig miljoen euro.

Nu wil ik mijn kunstenaarschap niet met dat van Gustav Klimt vergelijken,
maar ik heb sinds kort wel een donatieknop op mijn website gezet.

Met enige schroom, moet ik toegeven.

Het voelt een beetje als bedelen bij het publiek,
de vloek van de kunstenaar, misschien,
van de dichters, de schrijvers, de schilders,
de makers die maar al te vaak
al wat ze maken als beloning zien.

En de economische werkelijkheid daarachter vergeten.

Maar goed, die negenennegentig miljoen,
die vloeit van eigenaar naar handelaar,
dat ging nooit naar Gustav Klimt,
geen kunstenaar die daar ooit een cent van ziet,
net zoals het publiek waarschijnlijk
nog maar weinig zal zien van dat schilderij
dat ergens in een bunkerkluis in Hongkong zal verdwijnen.

Zoals bederf de weg van alle vlees is,
is belegging de weg van grote kunst.

Gelukkig blijven de spookwilgen gratis te bezichtigen,
net als de gele frambozen, de besgrote tomaten,
en natuurlijk Liberace, de blikken flamingo van de voortuin,
die tussen de roest nog altijd zijn roze toont.